

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **Ing. D. Š.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2022, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V projednávaném případě je **jádrem sporu otázka**, jestli byl přestupek žalobci prokázán v souladu se zákonem.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „městský úřad“) ze dne 8. 12. 2021, č. j. X, kterým městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne 24. 8. 2021 v 13:45 hodin v katastru obce Bystřička na sinici č. I/57 před železničním přejezdem č. P8055 ve směru jízdy od obce Jablůnka jako řidič motorového vozidla SEAT Tarraco, RZ X, nerespektoval

dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“, která řidiči prikazuje zastavení vozidla. Tím žalobce porušil § 4 písm. c) ZSP.

4. **Žalobce v žalobě** namítal, že městský úřad užil podání vysvětlení jako důkaz v rozporu se zákonem. Žalovaný odkázal na změny ve výpovědích žalobce a shledal jeho výpovědi jako nedůvěryhodné.
5. Správní orgány nestanovily jednoznačně čas spáchání přestupku. V dané situaci nebylo možné, aby policista měl vozidlo žalobce stále na dohled. Správní orgány neprokázaly, že přestupek spáchal žalobce. Výpověď policisty jako svědka nebyla důvěryhodná.
6. Správní orgány nezákonně odmítly důkaz videozáznamem z kamery z vozidla žalobce, protože je na něm zachycena jízda neznámého vozidla. Nyní žalobce dokládá výpis přehledu docházky do zaměstnání, který dokládá, že důkaz videozáznamem nelze odmítnout. Správní orgány měly řízení zastavit, protože jednání žalobci neprokázaly. Napadené rozhodnutí je založeno na spekulacích.
7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** připomněl, že žalobní námitky se shodují s odvolacími. Ty žalovaný vypořádal v rozhodnutí o odvolání. Městský úřad nepoužil vysvětlení žalobce jako důkaz, naopak vyslechl policistu jako svědka. Svědecká výpověď se shodovala s úředním záznamem, který policista sepsal. Žalobce nemá pravdu, že správní orgány nemohly přihlédnout k podání vysvětlení žalobcem, protože šlo o podklad rozhodnutí a podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), správní orgán přihlédne ke všem podkladům rozhodnutí. Správní orgány přihlédly k vysvětlení žalobce, aby zhodnotily způsob procesní obrany žalobce před a po zahájení správního řízení. Vadou by bylo, kdyby správní orgány rozhodly o vině žalobce pouze na základě podaných vysvětlení podle § 137 správního řádu. To se nestalo a ani nemohlo, protože žalobce při podání vysvětlení popřel spáchání přestupku. Městský úřad proto zahájil správní řízení a provedl standardní dokazování.
8. **Žalobce v replice** namítl, že žalovaný se s námitkami žalobce ani ve vyjádření k žalobě nevypořádal a účelově podsouvá, že žalobce měnil taktiku a vyčkával. Přitom ze zvukového záznamu z jednání u městského úřadu je zjevné, že žalobce řekl, že tam v danou dobu ani nejel. Žalovaný to ostatně citoval v rozhodnutí o odvolání v bodě 24.
9. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
10. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku** ze dne 8. 12. 2021 vyšel ze svědeckých výpovědí policistů. K námitce nesrovnalostí v čase přestupku a o hustotě provozu, při které mohlo dojít k záměně vozidla, městský úřad odkázal na výpověď policisty, který spatřil přestupek žalobce u přejezdu v 13.45 hodin a pak ho zastavil v 13.50 hodin. Tento čas žalobce při sepsání záznamu o přestupku nerozporoval. Podle svědka žalobce jel ve svém směru sám, policista se z kolony otočil a vyjel za vozidlem žalobce, které zastavil za odbočkou z Bystřičky v Jarcové a tam ho zastavil „na majáky“. Policista netvrdil, že měl vozidlo žalobce po celou dobu na dohled. Úřední záznam a výpověď policisty se v podstatných věcech shodují. Proto městský úřad shledal výpověď policisty jako důvěryhodnou. Policista je úřední osoba zmocněná k dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a přestupek zjistila při výkonu svého povolání, v době služby. Městský úřad

považoval za nepravděpodobné, že by policista vědomě lhal a vystavil se nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin křivého obvinění nebo trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele. Policista vnímal spáchání přestupku svými smysly a je nestrannou úřední osobou; neměl na věci osobní zájem. Ke zjištění přestupku nebylo třeba odborné znalosti či zvláštní vybavení. Naopak, městský úřad shledal obhajobu žalobce jako účelovou. Žalobce se takto hájil, aby se vyhnul sankci.

11. V **odvolání žalobce** obdobně jako v žalobě namítal, že správní orgány žalobci přestupek neprokázaly, a proto měly řízení zastavit. Žalobce nesouhlasil s tím, že na něj přešlo důkazní břemeno a že by se měl z přestupku „vyvinit“. Z důvodu hustého provozu s tvorbou dlouhých kolon došlo k omylu při identifikaci vozidla a policista zastavil vozidlo žalobce omylem. Na oznámení přestupku je uvedený čas 13.50 hodin a policista při svědecké výpovědi uvedl, že přestupek se stal v 13.45 hodin. Ujetí úseku od obchodu v Bystřičce k odbočce na Mikulůvku trvá obvykle jednu minutu, a ne pět minut. Z rozporů v časech žalobce vyvozoval zmýlení svědka. Majáky byly zapnuté těsně před zastavením, a ne při otáčecím manévru služebního vozidla při vyjíždění z kolony. Policista nemohl mít vozidlo žalobce na dohled po celou dobu, když ho zastavil až za pět minut. V protokole o výpovědi policisty jsou uvedeny skutečnosti jinak, než jak je obsahuje audiozáznam z ústního jednání. Rozdíly v důkazech žalobce považoval za podstatné.
12. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** zdůraznil, že městský úřad vystavěl své rozhodnutí na svědecké výpovědi policisty a nikoli na tom, že shledal obhajobu žalobce jako účelovou. Úvaha městského úřadu o jeho obhajobě je logickým odrazem práva obviněného vypovídat, jak uzná za vhodné, aby se vyhnul trestní odpovědnosti za přestupek a pokutě, případně dalším trestům, které s přestupkem zákon spojuje. Na rozdíl od svědka nesmí být obviněný za nepravdivou nebo křivou výpověď trestán uložením pokuty (§ 82 odst. 1 a 2 ZOP). Žalovaný žalobce upozornil, že se mohl dopustit trestného činu křivého obvinění tím, že v odvolání uvedl, že oprávněná úřední osoba naplnila znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby a že zvažuje, že na ni takový podnět podá prostřednictvím policie. Žalovaný se proti takové výhrůžce důrazně ohradil.
13. K nesrovnalostem v protokole o ústním jednání oproti audiozáznamu žalovaný přepsal audiozáznam v příslušné části. Protokol z ústního jednání podle § 18 odst. 1 správního řádu je veřejnou listinou. Legální definici veřejné listiny podává § 53 odst. 3 správního řádu. V souladu se zásadou presumpce správnosti veřejných listin je třeba obsah protokolu považovat za pravdivý, není-li dokázán opak. Presumovaná pravdivost obsahu se vztahuje pouze k zachycenému průběhu procesního úkonu správního orgánu, tj. například kdo je jednání přítomen, jakého poučení se mu dostalo, jaké mu byly kladeny otázky, nebo jak na ně bylo odpovězeno – viz shodně rozsudky Nejvyššího právního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 7 As 146/2016-29 nebo č. j. 1 As 12/2015-30, dostupné na www.nssoud.cz. Účastník řízení není zbaven obrany proti veřejné listině. Musí ovšem tvrdit, že její obsah není správný. Zároveň o svém tvrzení nese důkazní břemeno. A je na něm a v jeho zájmu, aby dokázal opak (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 682/2000 nebo usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 27 37/2012). Svou povahou je protokol písemné formalizované zaznamenání úkonů v rámci správního řízení, které v průběhu tohoto úkonu zhotovuje protokolující osoba. Jedná se o písemný přepis průběhu úkonů, přičemž se zaznamenávají pouze relevantní okolnosti důležité pro správní řízení. Nezachycuje se například běžná konverzace účastníků, která nemá vztah k danému řízení. Proto může docházet ke zkreslení či opomenutí údajů.

14. Naproti tomu zvukový záznam zachycuje úkon v celé jeho šíři, bez nutnosti jakékoliv aktivní činnosti úřední osoby v průběhu pořizování záznamu. Nebezpečí zkreslení či opomenutí je proto podstatně nižší. Zvukový záznam podle § 13 odst. 1 správního řádu nemůže nahradit protokol, neboť se může pořizovat pouze paralelně, ale může sloužit k jednoznačnému potvrzení či zpochybnění jeho obsahu (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 146/2016-29). V průběhu ústního jednání se ve správním řízení, které je jinak striktně ovládáno zásadou písemnosti, plně prosadí zásada ústnosti se všemi důsledky s tím spojenými, tj. že podání (procesní úkon) je perfektním vyjádřením jeho ústní formy. Podání učiněné při jednání v ústní formě je perfektní bez ohledu na to, zda posléze nalezne odraz v obsahu protokolu pořizovaného při jednání. Funkcí protokolu o jednání není z hlediska formy dovršit ústní podání účastníka učiněné při jednání. Jeho funkce je důkazní. Je nepochybně v zájmu účastníka řízení dbát na řádnou protokolaci ústního jednání a případně vznést námitky proti protokolaci (§ 18 odst. 3 správního řádu), neboť v případě sporu usnadní protokol o jednání pozici účastníka řízení, pokud je po obsahové stránce úplný a správný. Není-li však podání účastníka zachyceno v dostatečné míře v protokolu, neznamená to, že podání nebylo učiněno. Pouze se ztíží důkazní situace účastníka řízení, má-li prokázat, že podání učinil (viz rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 46 A 20/2014-88).
15. Námitka žalobce, že jsou rozdíly v protokolovaném zápisu z ústního jednání oproti zvukovému audiozáznamu, není důvodná. Konkrétně má ze zvukového záznamu vyplývat, že není možné v přímém pohledu na automobil konstatovat, že vozidlo sledované policistou ze vzdálenosti asi 100-150 m nezastavilo. K tomu žalovaný uvedl, že odhad vzdálenosti 100-150 metrů uvádí vůbec poprvé ve svém odvolání až žalobce. Zvukový záznam prokazuje, že svědek žádnou konkrétní vzdálenost v metrech spojenou s pozorováním přestupku nikdy neuvedl. Podle žalobce má dále zvukový záznam prokazovat, že při zásahu policisty nebyly zapnuté výstražné majáky na vozidle. Žalobce namítal, že byly majáky na policejním vozidle zapnuté až při samotném zastavení vozidla. Opět jde o námitku, kterou žalobce dezinterpretoval obsah protokolu. Svědek uvedl, že po spatření přestupku pravděpodobně zapnul výstražné majáky a doplnil, že už je to dlouhý čas a už si to přesně nepamatuje. Žalovaný dodal, že pro spáchání přestupku je otázka zapnutí výstražných majáků zasahujícím policistou naprosto bezvýznamná. Zásadní je, že policista Kocourek použil výstražné majáky při zastavení vozidla žalobce, což je skutečnost, kterou svědek potvrdil a nerozporoval ji ani žalobce. Žalovaný uzavřel, že mezi zvukovým záznamem a obsahem sepsaného protokolu z ústního jednání žádné výrazné rozdíly při vzájemném srovnání nejsou. Městský úřad zaprotokoloval ty zásadní skutečnosti, které v kontextu zkoumaných okolností považoval za stěžejní a důležité. Ostatně i žalobce s písemným zápisem protokolu souhlasil a žádné výhrady ani připomínky k němu při podepisování nevyjádřil.
16. K námitce nedodržení zásady materiální pravdy a rozporů ve svědecké výpovědi policisty žalovaný poukázal na to, že interpretace svědecké výpovědi v rozhodnutí týkající se toho, že svědek neměl mít vozidlo neustále na dohled, vyznívá zmatečně. Ovšem sama o sobě nemůže založit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobce z rozhodnutí vytrhl jednu pasáž, jejímž prostřednictvím se snaží prokázat, že i městský úřad měl pochybnosti o vině žalobce. Tyto pochybnosti ovšem městský úřad sám rozptýlil. Ve stejném odstavci na straně páté rozhodnutí městský úřad pokračoval a uvedl, že v některých skutečnostech se výpověď od oznámení přestupku v úředním záznamem může lišit, neboť s odstupem času si svědek nemusí přesně pamatovat některé věci. Důležité je, že v podstatných věcech se podklady

rozhodnutí shodují, není tam žádných nejasností, a proto z nich mohl městský úřad vycházet.

17. Na rozdíl od žalobce a městského úřadu žalovaný považoval výpověď policisty v klíčových okamžicích pozorování přestupku jako věrohodnou a konzistentní již s obsahem úředního záznamu. Ve svědecké výpovědi policista jednoznačně uvedl, že při stání v koloně vozidel viděl na železniční přejezd v protisměru a pozoroval vozidlo černé barvy, jehož řidič projel železniční přejezd bez zastavení. Před vozidlem ani za vozidlem žádné jiné vozidlo nešlo. Policista se za vozidlem otočil a řidiče vozidla zastavil „na majáky“, tedy výstražná světla. Ve zvukovém záznamu z ústního jednání svědek při konfrontaci se žalobcem zopakoval, že zastavil totéž vozidlo, které přešlo bez zastavení železniční přejezd a vozidlo měl stále na dohled i přesto, že jsou v místě zatáčky. Tuto rozhodující pasáž ve svědecké výpovědi zasahujícího policisty se žalobci v průběhu správního řízení nikdy nepodařilo relevantně a věrohodně zpochybnit. Žalobce sice namítal, že otáčecí manévr trval asi 20 sekund a černý automobil při rychlosti 90 km/h mimo obec, a poté 50 km/h ujel, minimálně 388 metrů plus další rozdíl ve vzdálenosti, než se policista rozjel, asi 50 metrů. Takových míst je v inkriminovaném úseku spousta. K tomu žalobce připojil fotografii zatáčky a tvrdil, že černý automobil neměl stále policista na očích a došlo k záměně.
18. Žalovaný k nabízenému důkazu uvedl, že fotografie dokazuje nanejvýš to, že se v místě mezi zjištěním přestupku a zastavením vozidla nachází úsek se zatáčkou. Předložený důkaz sám o sobě nemůže oslabit svědectví zasahujícího policisty také proto, že provedené výpočty nemají žádnou oporu ve spise. V rámci dokazování nebylo nikde nikdy prokázáno, že vozidlo žalobce jelo právě jím uváděnou rychlostí. Rovněž policista nikdy nevypověděl, že se v místě po spatření přestupku a otočením se za vozidlem žalobce otáčel 20 sekund. Tento časový interval si dovodil spekulativně pouze žalobce a snažil se ho podsunout městskému úřadu jako objektivní veličinu. Žalovanému rovněž nebylo zřejmé, jak mohl žalobce vědět o tom, že policista ve vozidle nepoužil majáky, když, jak sám tvrdí, byl v okamžiku spáchání přestupku jinde, než jak vypověděl policista anebo tvrdí, že už byl z místa pryč a policista si ho spletl s jiným vozidlem. Žalobce nemohl mít až do okamžiku zastavení policistou povědomí o tom, že jeho přestupek byl zjištěn náhodně policistou v protijedoucím vozidle.
19. V doplnění odvolání žalobce nabídl další důkaz založený na tom, že v aplikaci Google objevil zapnuté sledování a našel jednoznačný důkaz, že v inkriminovanou dobu nemohl přes železniční přejezd projíždět, neboť ze Vsetína vzdáleného dvacet kilometrů od bydliště odjížděl po 13.20 hodině. To dokládá printscreen. Žalobce byl v inkriminované době v obchodě. Do bydliště, po zdržení policistou dojel v 14.16 hodin, a doložil fotografii protokolu pořízenou ve 14.10 hodin. Žalovaný předložený důkaz odmítl, protože z printscreenu předložené mapy lze s jistotou určit pouze to, že je na něm zachycena jízda neznámého vozidla. Mapa s vyznačenou trasou vozidla neprokazuje, že na mapě je vyobrazena trasa vozidla Seat Tarraco registrační značky X. Mapový podklad s přestupkem žalobce spojuje jedině datum uvedené vedle mapy 24. 8. 2021, což ke zpochybnění skutkového stavu nemůže rozhodně postačovat.
20. Žalovaný k výpovědím žalobce považoval za potřebné doplnit následující. Pozornosti žalovaného neuniklo, že žalobce svou procesní obranu v průběhu řízení postupně měnil a námítky dávkoval městskému úřadu průběžně podle aktuálního stadia dokazování. V reakci na předvolání k podání vysvětlení žalobce tvrdil, že si jeho vozidlo musel policista splést kvůli hustotě silničního provozu s jiným vozidlem, které přes přejezd projíždělo. Žalobce v té době ještě nepopřel, že přes železniční přejezd projížděl (písemné podání vysvětlení ze

dne 11. 10. 2021 na listu č. 7 správního spisu). To se změnilo na ústním jednání s výsledkem zasahujícího policisty o měsíc později dne 10. 11. 2021. Žalobce si nejprve počkal na výpověď svědka a po konfrontaci se svědkem ve své výpovědi začal tvrdit, že na místě vůbec nebyl, protože byl v obchodě a přes přejezd vůbec nepřejížděl. Pokud žalobce považuje tuto podle něj zásadní a rozhodující skutečnost za natolik důležitou, jistě ji mohl uvést již při podání vysvětlení nebo ještě předtím, než bude na ústním jednání vyslechnut zasahující policista. Namísto toho žalobce takticky vyčkal na výpověď svědka a úměrně okolnostem, které vypověděl, začal měnit svoji výpověď. Tímto ovšem žalobce svoji výpověď „diskvalifikoval na věrohodnost přibližující se limitní nule“.

21. Žalovaný ve shodě s městským úřadem považoval výpověď žalobce za nepravdivou, ryze účelovou procesní obranu, kterou se žalobce snažil jen a pouze vyhnout postihu za spáchaný přestupek. Oproti tomu svědecká výpověď policisty Kocourka bez výhrad obстоjí a je konzistentní s obsahem úředního záznamu. Fakt, že si policista nevzpomněl na to, jestli při otáčení za vozidlem žalobce zapnul majáky nebo nezapnul, není námitkou způsobitou ovlivnit věrohodnost svědecké výpovědi. Ani další námitky nebo důkazy nezpochybnilly skutkový stav, aby to vedlo k automatickému vyvolání tolik protežované zásady *in dubio pro reo*, které se žalobce dovolává.
22. Zásada volného hodnocení důkazů zakotvená zejména v § 50 odst. 4 správního řádu dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový stav naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že nebyl spáchán přestupek (zásada *in dubio pro reo*). K tomu srovnej usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18.
23. Na druhou stranu zásadu *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného), jejíž aplikace se žalobce ve svém odvolání fakticky taktéž domáhá, není, stejně jako další instituty práva, možné aplikovat mechanicky (viz rozsudek NSS č. j. 9 As 1/2010-58). Přestupek spáchaný zastavením vozidla na dopravní značku „Stůj, dej přednost jízdě“, projednávaný v tomto případě, nepochybně spadá mezi přestupky pozorované pouhým okem. Tento přestupek nebyl dokumentován fotografií či videozáznamem, a proto věrohodné svědectví jednoho policisty představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání (viz rozsudek NSS č. j. 4 As 23/2016-27). Výpověď policisty nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybností o pravdivosti jeho tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policista se ve správním řízení považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědí policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědi v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (rozsudek NSS č. j. 6 As 22/2013-27, bod 17). Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 83/2010-63).
24. Policista i podle zákresu do předložené mapy stál kousek od železničního přejezdu. Stál v koloně vozidel v rovné a přehledné části pozemní komunikace bez zatáček, odkud

měl na železniční přejezd výhled. V protisměru viděl vozidlo černé barvy, jehož řidič – později ztotožněný – s vozidlem přejel přes železniční přejezd, aniž by vozidlo zastavil na příkaz dopravní značky č. P6 „Stůj, dej přednost jízdě“. Policista se po spatření přestupku za vozidlem rozjel, řidiče zastavil a podrobil silniční kontrole. Když s přestupkem řidič nesouhlasil, policista sepsal předtisk oznámení přestupku a věc postoupil městskému úřadu k projednání. Z dokazování je zřejmé, že svědek a žalobce se neznají, takže svědek dopředu nemohl vědět, kdo je řidičem vozidla. Je zde tedy vyloučena možnost účelové msty nebo šikany ze strany svědka, kterým byl zasahující policista z obvodního oddělení Policie ČR ve Vsetíně. Jednalo se o jednoduchý běžný rutinní zákrok, kterých dělají policisté bezpočet. Vzhledem k tomu, že podle výpovědi svědka před vozidlem a za vozidlem žalobce nejelo žádné další vozidlo, je vyloučeno, aby policista zaměnil vozidlo žalobce jedoucí v opačném směru za jiné vozidlo. Ostatně tato klíčová pasáž ve svědecké výpovědi policisty byla podle žalovaného impulsem k tomu, aby žalobce svou procesní obhajobu přehodnotil a začal tvrdit, že místem vlastně nikdy neprojížděl.

25. Otřást věrohodností zasahujícího policisty konečně nemůže ani námitka žalobce spojená s rozdílnými časy v předtisku oznámení přestupku a v úředním záznamu. Žalobce v několika podáních opakovaně upozornil na to, že čas 13.45 hodin uvedený v úředním záznamu nekoresponduje s časem uvedeným ve vyplněném předtisku oznámení přestupku, kde je uveden čas 13.50 hodin. Z toho žalobce dovozoval, že mezi zjištěním přestupku a zastavením jeho vozidla uplynula doba pěti minut, což dokazuje, že přestupek musel spáchat jiný řidič. K tomu žalovaný uvedl, že prostřednictvím svědecké výpovědi policisty bylo prokázáno, že pachatelem přestupku byl žalobce a nikdo jiný. Čas spáchání přestupku má své elementární zastoupení ve výroku rozhodnutí, neboť se tím garantuje individualizace spáchaného přestupku a vylučuje se záměna za jiný přestupek (viz usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 165/2016-46, bod 16). K záměně za jiný skutek dojít nemohlo, protože přestupek žalobce byl jediným, který policista Kocourek se žalobcem na místě spáchání přestupku v čase mezi 13.45-13.50 hodin projednával.
26. **Soud při jednání** provedl důkaz denním přehledovým výkazem o docházce žalobce v srpnu 2021 do zaměstnání, otiskem mapy s trasou Jasenice – Mikulůvka a časovým průběhem jízdy na této trase dne 24. 8. 2021, otiskem mapy ze stránky mapy.cz s trasou Jasenice 2088 – železniční přejezd č. P8055 – Bystřička 2 a fotografií uličního pohledu na přejezd č. P8055 ze stránky mapy.cz.
27. Žalobce při jednání soudu nad rámec žaloby upřesnil, že mluvil u ústního jednání městského úřadu jako první a pak se teprve vyjádřil k výpovědi svědka. Nešlo o taktizování. Svědek nemohl žalobce vidět v 13.45 hodin a zastavit v 13.50 hodin, to nemohl stihnout, pokud se otáčel ze svého směru jízdy do protějšku. Policista nemohl vidět, jak se zastavila kola vozidla žalobce. Policista nemohl mít vozidlo neustále v dohledu. A při odbočce na Mikulůvku neměl zapnuté majáky. To jde zjistit u operačního střediska Policie ČR, které zapnutí majáků eviduje. Sporné otázky může vyjasnit znalec, zejména otázku, jak dlouho se policista otáčel a jestli v zatáčce mohl vozidlo žalobce vidět po celou dobu. Žalovaný nezákonně odmítl důkaz mapou a trasou přiloženou k odvolání a nesprávně tvrdí, že žalobce neprokázal, že šlo o trasu jeho vozidla. Výpis z docházkového systému a otisk trasy jednoznačně prokazují, že se žalobce přestupku nedopustil.
28. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Výpis z docházkového systému nevylučuje, že se žalobce přestupku dopustil. Další dokazování považoval za nadbytečné.

29. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
30. Soud neshledal jako důvodnou námitku, že nebyl **zjištěn skutkový stav** tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jak požaduje § 3 správního řádu.
31. Soud zjistil z oznámení přestupku ze dne 24. 8. 2021, které sepsal Aleš Kocourek, příslušník Policie České republiky, obvodní oddělení Vsetín, že žalobce „přejel dne 24. 8. 2021 v 13.50 hodin železniční přejezd č. P8055 směr z Jablůnky bez toho, aby své vozidlo RZ X zastavil, jelikož přejezd se opravuje a před přejezdem je značka DZ P6“. Žalobce oznámení podepsal a uvedl: „Výše uvedený domnělý přestupek jsem nespáchal“. Policista v oznámení dodal, že vozidlo není vybaveno kamerou, k věci není videozáznam a že šlo o jednočlennou hlídku.
32. Soud zjistil následující doplňující skutečnosti z úředního záznamu Policie ČR ze dne 24. 8. 2021: před žalobcem nikdo nejel. Policista se otočil a vydal za žalobcem a zastavil ho na světelné signály u domu č. p. 187 v Jarcové. Policista ztotožnil žalobce a zjistil majitelku a vlastníci vozidla MUDr. M. Š. Policista sdělil žalobci podezření ze spáchání přestupku a žalobce odpověděl, že si není ničeho vědom. Žalobce nesouhlasil s přestupkem a blokovou pokutou 500 Kč. K úřednímu záznamu je připojena fotografie železničního přejezdu z obou stran. Z jedné strany je dopravní značka „Stůj, dej přednost v jízdě“ a z druhé strany upozornění, že zabezpečovací zařízení je mimo provoz.
33. K předvolání k podání vysvětlení žalobce zaslal písemné vyjádření s omluvou účasti a tvrzením, že se přestupku nedopustil, že muselo dojít k omylu, čemuž nasvědčují podklady ve spise a hustota provozu s tvorbou kolon z důvodu nefunkčnosti výstražného systému na přejezdu. Čas spáchání přestupku 13.45 h nesouhlasí s časem v oznámení přestupku 13.50 h. Došlo k omylu v identifikaci vozu žalobce. Žalobce požádal o ukončení prošetřování a nezahájení řízení.
34. Policista vypověděl jako svědek dne 10. 11. 2021, že jel z Bystřičky do Jablůnky, stál v koloně aut a měl výhled na přejezd. V protisměru jelo černé auto, které přejelo přes železniční přejezd bez toho, aby zastavilo před přejezdem, kde byla značka STOP. Policista se vydal za vozidlem a na majáky ho zastavil v Jarcové. Žalobce s přestupkem a pokutou 500 Kč nesouhlasil. Žalobce si oznámení fotil na mobil. Policista k otázkám městského úřadu odpovídal, že bylo jasno, nebyla mlha, ani déšť, byl asi čtvrtý v řadě vozidel před přejezdem; před vozidlem žalobce ani za ním nebylo jiné vozidlo, ve výhledu policistovi nic nebránilo, kameru tehdy v autě neměli. K otázkám žalobce policista k času přestupku vysvětlil, že první čas je, kdy vozidlo uviděl a druhý, kdy ho zastavil. Policista vyznačil na žádost žalobce v mapě umístění svého vozidla v době spáchání přestupku a potvrdil, že vozidlo žalobce viděl. Policista viděl, že žalobce nezastavil i na jeho kolech. Policista nevěděl, jak dlouho mu trvalo otáčení služebního vozidla.
35. Žalobce při jednání dne 10. 11. 2021 k věci uvedl, že policista neříká pravdu. Jestli stál 50 metrů od přejezdu, který je z kopce a pak do kopce, jestli se 20 sekund točil a ujel 500 metrů, pak je zatačka, domy, přes které není vidět, takže muselo dojít k záměně automobilu. Žalobce přijížděl z obchodu v Bystřičce a připojoval se na cestu v Mikulůvce, kde nemohl z důvodu hustého provozu odbočit a poté ho policista zastavil. Policista neměl kompletní uniformu, přišel bez čepice. Žalobce by byl rád, kdyby se projednal nějaký materiální aspekt, protože tudy jezdí denně a ze směru z Jablůnky vedou koleje podél cesty. To znamená, že máte vlak vedle sebe nebo za sebou. Vlaky tu jezdí rychlostí 10 km/h a 500 metrů před přejezdem neustále troubí. Na přejezdu je dobrý výhled na směr zprava. Policista si musel zaměnit automobily. Nemohl vidět černý automobil v několika zatačkách a přes domy

i stromy po celou dobu. I v písemném záznamu se rozcházejí časy přestupku, čímž se policista jednoznačně znevěrohodnil. K otázce městského úřadu žalobce dodal, že v tu dobu na místě byly dennodenní kolony, každý musel stát v koloně asi 10–15 minut.

36. Žalobce v písemném vyjádření poukázal na přiloženou fotodokumentaci, podle které v průjezdu za zatačkou není možné vidět dál než asi na sto metrů. Tím je možné jednoznačně vyvrátit tvrzení policisty, že měl žalobce stále na očích, když otáčecí manévr (dle jeho tvrzení na třikrát) trval asi dvacet sekund a černý automobil při rychlosti 90 km/h prvních deset sekund mimo obec a dalších deset sekund v obci rychlostí 50 km/h ujel minimálně 388 metrů plus další rozdíl ve vzdálenosti, než se policista rozjel, asi 10 metrů. Takových míst je v dotčeném úseku spousta. Je znevěrohodněno tvrzení policisty, že žalobce stíhal vozidlo žalobce „na majáky“ a svědecká výpověď, že žalobce zastavil „na majáky“. Před odbočením stál policejní vůz bez majáků za žalobcem a zapnul si je až po odbočení.
37. Soud z denního přehledového výkazu o docházce žalobce v srpnu 2021 zjistil, že u data 24. 8. 2021 je vyznačen odchod žalobce v 13.21 hodin. Z kopie výtisku docházkového systému není zjevné, o jaký systém se jednalo, jestli umožňuje zápis změn a jestli jsou opravy viditelné, kdo je oprávněn změny činit atd. Ačkoli vypovídací hodnota tohoto důkazu je nízká, výpis z docházkového systému nevylučuje, že žalobce nespáchal v čase kolem 13.45 až 13.50 hodin projednaný přestupek.
38. Soud provedl dále jako důkaz otisk mapy s trasou Jasenice – Mikulůvka s časovým průběhem jízdy na této trase dne 24. 8. 2021, který žalobce přiložil k žalobě a ve správním řízení k odvolání. Otisk ukazuje, že odjezd z adresy Jasenice 2088 byl v 13.21 hodin, příjezd do obchodu Jednota COOP v 13.38 hodin a odjezd v 13.48 hodin a příjezd domů v 14.16 hodin. Z otisku trasy a průběhu jízdy však není zjevné, o jaké vozidlo se jednalo, kdy, kým a do jakého systému byly jízda a adresy zadány, jaká je průkaznost tohoto důkazního prostředku, kdo a jak vyňal část záznamu. Nedošlo k ohledání mobilního telefonu či jiného přístroje, který měl údaje zaznamenat. Proto je vypovídací hodnota důkazu pro posuzovanou věc bez dalšího zkoumání téměř nulová. I kdyby byla prověřena pravost záznamu a vztah k projednávané věci, průběh trasy vůbec nevylučuje spáchání přestupku.
39. Žalobce při jednání dne 10. 11. 2021 k věci uvedl, že železniční přejezd je ohraničen silnicí, která je z kopce a pak do kopce. Z dokazování fotografiemi policisty, které jsou přiložené k oznámení přestupku a úřednímu záznamu a dále z fotografie, kterou provedl jako důkaz soud, se však podává, že železniční přejezd a komunikace z obou stran leží v rovině. Proto výhled policisty na vozidlo žalobce a doba, za kterou žalobce dostihl, svědčí o tom, že se policistovi vozidlo žalobce nemohlo dostat z dohledu vůbec anebo na delší dobu, která by mohla vést k výměně řidiče stíhaného vozidla nebo záměně vozidla.
40. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 126/2011-6, bod 21).
41. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že městský úřad použil **vysvětlení jako důkaz**. Městský úřad ho užil jen jako podklad rozhodnutí v souladu s § 50 správního řádu, podle kterého „podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy,

skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.“

42. Z rozhodnutí městského úřadu i z rozhodnutí žalovaného o odvolání je zjevné, že klíčovým důkazem byla svědecká výpověď policisty. Tato výpověď byla v souladu s podklady rozhodnutí, tj. zejména oznámením přestupku, úředním záznamem, fotografiemi železničního přejezdu, které policista přiložil k úřednímu záznamu a oznámení přestupku. Výpověď byla i v souladu s fotografiemi a otiskem trasy ze zaměstnání žalobce k železničnímu přejezdu č. P8055, které soud provedl při jednání. Čas odjezdu žalobce ze zaměstnání doložil žalobce a tento čas (13.21 hodin) odpovídá tomu, že mohl spáchat projednaný přestupek u železničního přejezdu v 13.45 hodin. Výpis z docházkového systému nevyvrací skutkový stav zjištěný správními orgány, ale naopak ho potvrzuje. Totéž platí pro otisk trasy z Google map, který žalobce vložil do odvolání a soud ho zopakoval jako důkaz při jednání. Podle tohoto otisku žalobce vyjel ze svého zaměstnání (Jasenice 2088) v 13.21 hodin, jel 17 minut do obchodu Jednota COOP, kde se zdržel od 13.38 do 13.48 hodin a pokračoval domů, kam přijel v 14.16 hodin. Vypovídací hodnota důkazu je velmi nízká, protože není jasný jeho původ. Tvrzení žalobce, že otisk trasy prokazuje, že byl v době spáchání přestupku v obchodě, je neprokázané. Žalobce mohl přítomnost nebo nákup v obchodě prokázat dokladem o nákupu, případně výpisem z účtu nebo platební karty, případným předložením nakoupeného zboží, svědeckou výpovědí, kamerovým záznamem ze svého vozidla, jiného vozidla nebo obchodu, čestným prohlášením třetích osob atd. Žalobce však nákup nebo přítomnost v obchodě nijak neprokázal a k důkazu nic nenavrhoval.
43. Nedůvodná byla námitka **nedůvěryhodnosti výpovědi policisty a jeho osoby**. Výpovědi i osoby policistů se zásadně považují za důvěryhodné, ledaže by zde byl důvod, pro který je za důvěryhodné považovat nelze. Žádný takový důvod, pochybnosti, indicie ani okolnost žalobce neuvedl. Nenamítal podjatost policisty, důvod nestrannosti ani toho, že by si policista vše vymyslel a jaký by k tomu měl motiv. Ve správním řízení bylo svědeckou výpovědí policisty dne 10. 11. 2021 prokázáno, že policista žalobce neznal a že msta je vyloučena.
44. Věrohodnost je „vlastnost, jež nám určuje, zda jsou relevantní subjekt, popř. zpráva, kterou nám poskytuje, hodny důvěry, tj. zda jim máme či nemáme věřit jako pravdivým“ (ŠÍNOVÁ, Renáta. Věrohodnost důkazních prostředků. In HAMULÁK, Ondřej a kol. (eds). Debaty mladých právníků 2007. Olomouc: Univerzita Palackého, 2007, s. 11.). Žalobce neuvedl u svědka relevantní důvod nevěrohodnosti jeho osoby ani jeho svědecké výpovědi. Posouzení nemůže být aktem subjektivního vnímání či libovůle. Vnitřní přesvědčení o nepravdivosti (nevěrohodnosti) svědecké výpovědi je výsledkem logického myšlenkového postupu, vycházejícího z posouzení objektivních skutečností vnějšího světa, zejména skutkových okolností, zjištěných v konkrétní projednávané věci (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdon 1751/97).
45. Soud se ztotožnil s hodnocením, že svědek v posuzované věci byl věrohodný. Nevyvstala pochybnost o jeho pověsti, duševních a smyslových schopnostech vnímat děj tak, jak se odehrál, v jeho motivaci podat křivou výpověď ani zájem vypovídat proti žalobci a stranit správním orgánům. Svědek vypovídal po poučení a musel si být vědom následků křivé výpovědi (která může být snadno prokazatelným přestupkem nebo trestným činem). Významné v posuzované věci bylo, jak vyznívá svědecká výpověď jednotlivě (přesvědčivost, konzistentnost, vnitřní soudržnost, bezrozpornost) a jak v porovnání s ostatními důkazy

(soulad či rozpory) a s podklady rozhodnutí, které byly získány před zahájením správního řízení. O podstatných rysech přestupku vypovídal svědek jednoznačně. Věrohodnost výpovědi svědka vyplývá i z konstatování, že svědecká výpověď se shoduje jak v popisu přestupku, tak v popisu situace, kdy a jak k němu došlo. Úřední záznam nelze sice použít jako důkaz (nebyl získán po zahájení správního řízení, svědek nebyl poučen o následcích křivé výpovědi), ale lze ho užít pro potřeby volby strategie dokazování a lze jeho srovnáním se svědeckou výpovědí hodnotit otázku věrohodnosti jeho výpovědi (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 109/2012-26).

46. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že NSS zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 100/2011-70, podle kterého „pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případech, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti;“ v jiných případech NSS upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesk vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 139/2012-30). Podle rozsudku NSS č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 As 47/2005-84, č. j. 1 As 64/2008-42, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114. Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědi a osoby policisty tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.
47. Naopak, pro žalobce platila zásada zákazu sebeobviňování a žalobce jakožto obviněný z přestupku měl možnost se hájit jakýmkoli způsobem (pokud by obhajobou nespáchal přestupek nebo trestný čin; za něj by nesl odpovědnost). Žalobce v postavení obviněného neměl povinnost vypovídat pravdu a za nepravdivou výpověď nemohl být nijak trestán. Tato práva zajišťuje obviněnému právní princip *nemo tenetur se ipsum accusare* (nikdo není povinen sám sebe obviňovat).
48. Neopodstatněná byla **námítka nejednoznačného nebo nesprávného času spáchání přestupku**. Uvedení času ve výroku, kterým je obviněný uznán vinným, slouží především k tomu, aby jednání obviněného nebylo zaměněno s jiným, aby nedošlo ke dvojímu trestání za stejný skutek, případně aby došlo ke zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce nenavrhoval žádné relevantní, významné důkazy k prokázání toho, že se skutku nedopustil. Přitom zpochybněním výpovědi policisty na něho přešlo důkazní břemeno. Aby obvinění mohl vyvrátit, musel by předložit nebo navrhnout takové důkazy, které by ho ze spáchání přestupku vyvinily.
49. Určení přesného času přestupku není ve správním trestání nebo u trestných činů zásadně nemá takový význam, jaký mu přikládá žalobce. Při zjištění přestupku jde o to, zda byl vůbec spáchán, lhotejno jestli k němu došlo v 13.45 nebo v 13.50 hodin. Podstatné je, jaký

přestupek obviněný spáchal, aby správní orgány správně vybraly právní normy, pod které jednání podřadit, jestli lze přestupek zaměnit s jiným (například jestli obviněný nezastavil před dvěma železničními přejezdy a o který z nich se jednalo, jestli tudy vůbec jel) a jestli orgány veřejné moci rozhodovaly pouze o jediném činu (aby netrestaly žalobce dvakrát za stejnou věc). Přesné určení času je významné zejména tehdy, kdy by obviněný tvrdil, že například ten den vůbec tuto trasu nejel, což podle tvrzení žalobce není tento případ. I výpis z docházkového systému odpovídá stanovenému času přestupku. Určení času přestupku má význam pro zánik odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 189/2018-22) a právo na obhajobu (viz rozsudek NSS č. j. 5 As 132/2016-34).

50. Otázkou neurčitosti výroku se Nejvyšší správní soud zabýval ve svých rozhodnutích opakovaně. Rozšířený senát NSS v usnesení č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, konstatoval, že u „rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. [...] Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“.
51. Při zjištění skutkového stavu mělo význam i tvrzení žalobce, že touto trasou jezdí do zaměstnání každý den a jeho popis dopravní situace v místě (každodenní kolony), jak žalobce sdělil městskému úřadu při ústním jednání dne 10. 11. 2021. Z tohoto tvrzení se podává, že trasu znal a musel vědět, že železniční přejezd č. P8055 se opravuje a jsou zde umístěny dopravní značky P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“ ze strany, odkud žalobce přijížděl před spácháním přestupku. Tato dopravní značka se používá na křižovatkách a před železničními přejezdy a přikazuje řidiči zastavit vozidlo (srov. přílohu č. 2 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů). V protisměru pak byla umístěna informativní provozní značka IP22 o změně v organizaci dopravy, na které je nápis „POZOR“ a vyobrazena dopravní značka A22 „Jiné nebezpečí“ („vykřičník v červeném trojúhelníku“) s nápisem: zabezpečovací zařízení mimo provoz.
52. O krajní nouzi ani jiné okolnosti, které by vyloučily protiprávnost jednání žalobce, nešlo, a žalobce takové okolnosti ani netvrdil.
53. Nešlo ani o **porušení zásady *in dubio pro reo***. Za situace, kdy ve správním ani soudním řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by zpochybnily věrohodnost výpovědi svědka, má soud za to, že otázka viny žalobce byla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu a o průběhu posuzovaných skutků nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správních orgánů či soudu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Tz 22/67, č. 22/1968 Sb. NS, a sp. zn. 3 Tz 127/70, č. 37/1971 Sb. NS).

54. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo namístě, neboť správní orgány vycházely z věrohodné výpovědi svědka, která byla v souladu s ostatními důkazy provedenými městským úřadem a soudem a v souladu s podklady rozhodnutí (oznámením přestupku, úředním záznamem, fotografiemi přejezdu z obou stran a mapou s vyznačením postavení vozidla policisty v koloně), tedy navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek stal způsobem popsaným ve výroku rozhodnutí. Žalobní tvrzení pochybnosti do zjištěného skutkového stavu nemohla vnést.
55. Podle rozsudku NSS č. j. 9 As 1/2010-58 „aplikace zásady *in dubio pro reo* není mechanická, jak se mylně domnívá stěžovatel. Základním předpokladem pro použití této zásady, a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch obviněného, je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu *in dubio pro reo* automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Použití zásady *in dubio pro reo* proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout.“ Tak tomu však v posuzované věci nebylo.
56. Neopodstatněná je námitka **opomenutých důkazů**.
57. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem nebo správním orgánem přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nález sp. zn. III. ÚS 61/94 (N 10/3 SbNU 51) či rozsudek NSS č. j. 1 Afs 76/2009-56, body 31 a 32, nebo rozsudek NSS č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem či správním orgánem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci [srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 2343/08 (N 67/52 SbNU 663)].
58. Podle judikatury Ústavního soudu (srov. kupř. rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 714/13, sp. zn. III. ÚS 359/05, sp. zn. I. ÚS 733/01, sp. zn. III. ÚS 569/03, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a sp. zn. II. ÚS 418/03) lze neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení z hlediska věcného obsahu odůvodnění založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Druhým je argument, podle kterého důkaz není způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.
59. Žalobce hovořil o videozáznamu jakožto opomenutém důkazu, avšak ve správním řízení ani ve správním řízení soudním žádný videozáznam nepředložil, ani žádný k důkazu správním orgánům či soudu nenavrhoval.

60. K návrhu na dokazování otiskem trasy z Jasenice 2088 do bydliště žalobce se žalovaný v rozhodnutí o odvolání vyjádřil a dospěl k závěru o tom, že nemá vypovídací hodnotu, protože není znám jeho zdroj. Postačily proto důkazy, které provedl městský úřad. Ty doplnil soud v rámci plné jurisdikce.
61. Je namístě také připomenout, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek a žalovaný může odůvodnění rozhodnutí městského úřadu (srov. ustálenou judikaturu NSS, například rozsudek č. j. 6 As 161/2013-25).
62. Soud považoval s ohledem na žalobní námitky po ukončení dokazování soudem skutkový stav zjištěný do takové míry, že další dokazování znaleckým posudkem bylo nadbytečné. Vyjasnění otázek času otočení vozidla policisty a otázky nepřetržitého dohledu policisty na vozidlo žalobce po dobu nejvýše pěti nebo několika málo minut nebylo vzhledem k okolnostem pro věc významné.
63. Soud se ztotožnil s městským úřadem a žalovaným, že žalobce porušil § 4 písm. c) ZSP a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP. Podstata protiprávního jednání žalobce spočívala v tom, že z nedbalosti nerespektoval dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“ a před železničním přejezdem č. P8055 vozidlo nezastavil.
64. Dokazování ve správním řízení a v soudním řízení správním nevneslo do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS. Rozšířený senát judikoval, že správní orgán je povinen postupovat v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).
65. Žalobce vnášel do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, které však v kontextu celé věci soud nevyhodnotil jako důvodné ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce vznesením shora uvedených námitek na sebe přenesl důkazní břemeno, které však neunesl. Podstatné je to, že námitky žalobce nebyly nepřesvědčivé a to, že je vůbec věrohodně neprokázal, ani nenavrhoval takové důkazy, které by významně narušily jistotu ve stávajícím zjištění skutkového stavu nebo navodily důvodné pochybnosti (k přenesení důkazního břemene srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24).
66. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány prokázaly žalobci spáchání přestupku svědeckou výpovědí policisty, která byla v souladu s ostatními podklady rozhodnutí, tj. oznámením přestupku, úředním záznamem, otiskem mapy s postavením služebního vozidla a se soudem provedenými důkazy, tj. výpisem docházky, otiskem trasy z Jasenice 2088 k přejezdu č. P8055 a fotografií uličního pohledu na tento přejezd a terén za ním. Žalobce vnášel pochybnosti do zjištěného skutkového stavu, ale věrohodnost výpovědi policisty nezpochybnil, svá tvrzení neprokázal, tedy přenesené důkazní břemeno neunesl. Nebyly zjištěny žádné okolnosti vylučující odpovědnost žalobce. Soud neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady a napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
67. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení

před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 20. prosince 2023

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně